Selma и северното сияние

Дядо Ленарт

Тази книга принадлежи на

_____

Добре дошли в тази примерна книга! Тя е направена точно като ще бъде и вашата собствена – от снимките и изборите, показани до нея – и показва как може да изглежда една приказка от Saga за вас. Разлиствайте, четете и си представете вашето дете като героя на собствената му приказка.

Selma беше чела за северното сияние в почти всяка книга, която успееше да намери. В една книга зелени ленти танцуваха по черно небе. В друга пишеше, че трябва да чакаш, чакаш, чакаш. Сега стоеше на перона със своята книга за звездите в ръка, а нощният влак пуфтеше бели облачета до нея.

„Ами ако започне да танцува, докато спим?“ попита Selma. „Тогава ще ме събудиш“, каза по-големият ѝ брат Oliver и дръпна раницата си. Дядо Ленарт вдигна билетите. „Първо да намерим купето.“ Selma се качи във влака. Още една вечер, помисли си тя. Скоро ще е тук.

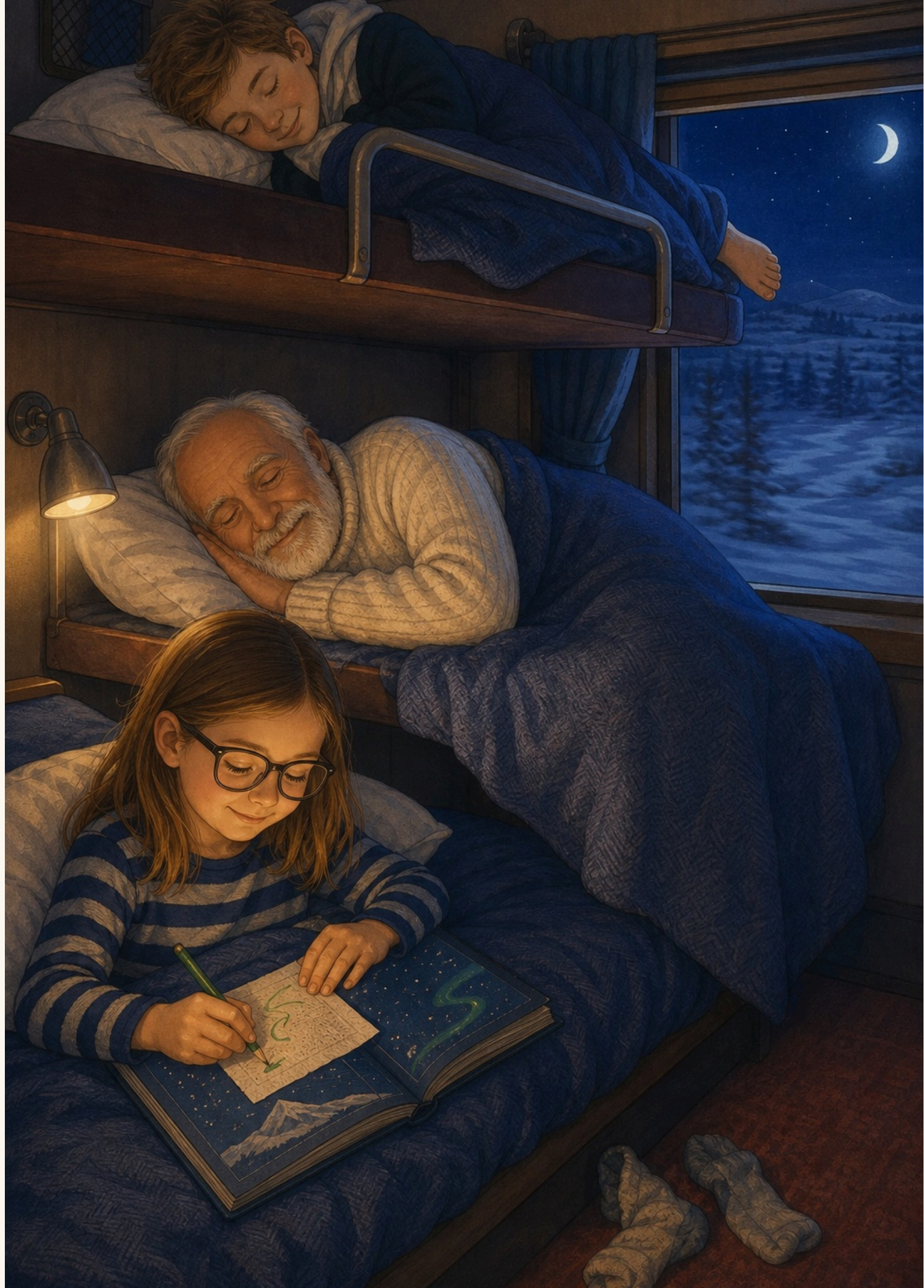

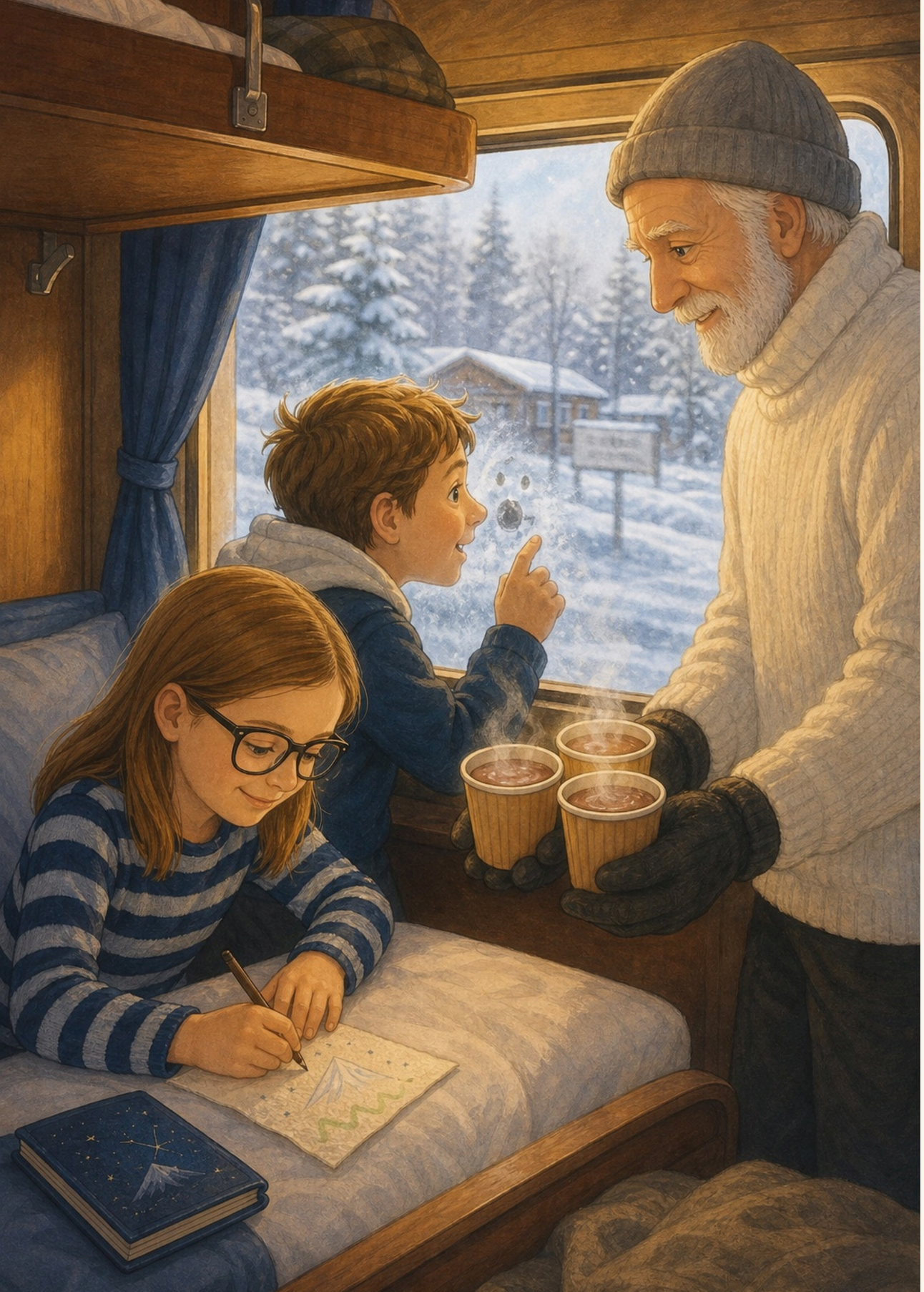
Ресторант-вагонът се поклащаше леко, докато влакът пътуваше на север. Selma ядеше кюфтенца с червени боровинки и надничаше между пердето и прозореца. Елите навън профучаваха като черни щрихи от четка.

„Виждаш ли някакви звезди?“ попита Oliver с картоф на вилицата. „Три“, каза Selma. „Не, четири. И онази малката.“ Дядо Ленарт се наведе напред. „Малките се виждат най-добре, ако гледаш дълго.“ Selma взе салфетка и направи четири точки с химикалката. Oliver нарисува пета, макар че каза, че просто я е сложил по погрешка. Влакът продължи да се търкаля, все напред, напред, напред.

В купето леглата бяха наредени като малка купчинка. Oliver веднага взе най-горното. Дядо получи средното. Selma се мушна в най-долното и откри чорапите на Oliver на пода – две тъжни наденички, които бяха изгубили краката си.

Когато лампата на тавана угасна, Selma запали малката си лампа за четене. В книгата за звездите имаше картинка на хора, съвсем мънички под зелени извивки. Selma нарисува зелена завъртулка до точките на салфетката. Релсите казваха трак-трак, трак-трак под нея. Още една вечер, помисли си Selma и притисна салфетката гладко към книгата.

Когато Selma се събуди, светът отвън беше бял. Бели ели. Бели склонове. Бели купчини по покривите на малките гари. Дори небето беше светло като празен лист хартия.

„Сняг!“ каза Selma, макар че никой нямаше как да не го е забелязал. Oliver притисна нос към стъклото. „Някой е разсипал брашно из цялата страна.“ Дядо Ленарт се върна с горещ шоколад в хартиени чашки. Selma нарисува бял връх на салфетката си, до точките и зелената завъртулка. Между дърветата се плъзна табела. Скоро щяха да слязат.

Селцето стоеше тихо между заснежени ели и меки планински склонове. Когато се стъмни, Selma си сложи шапка, ръкавици и дебело яке. Oliver излезе с нея, макар че каза, че най-вече искал да изпробва ботушите си. Дядо взе челника, но го остави изгасен.

Погледнаха нагоре. Сиви облаци покриваха всичко – от дима на комините до планинския ръб. Нито една звезда не надничаше. „Първата пречка“, каза Selma и написа ОБЛАЦИ на салфетката. Oliver дръпна шала си над носа. „Тази пречка съдържа цялото небе.“ Още една вечер, помисли си Selma. Утре може би облаците ще са се преместили.

На следващата вечер облаците бяха по-тънки. Selma видя бледа точица високо горе – може би звезда, а може би малка пролука. Но лампите на селцето светеха край пътя, прозорците и ски пистата. Над покривите небето беше кафеникаво-сиво.

„Втората пречка“, каза Selma. „Лампи.“ На салфетката до ОБЛАЦИ се появи и ЛАМПИ. Точките, зелената завъртулка и белият връх сега се тълпяха върху едно и също малко листче. Oliver погледна навън и поклати глава. „Нищо няма да стане.“ Дядо Ленарт разгъна карта на планината. Selma видя кръглите хоризонтали. Още една вечер, помисли си тя.

На третата вечер Selma си приготви всичко. Книгата за звездите. Салфетката. Един допълнителен шал. Шоколадче. Ръкавици, които наистина бяха нейни, а не на Oliver. Дядо напълни термоса, а Oliver трябваше да го носи. „По-големи рамене“, каза той и изду гърди толкова много, че почти изпусна шапката си.

Пред вратата облаците лежаха ниско над селцето, като одеяло, смъкнало се от небето. Selma сложи картата върху вещите си. Тогава книгата, шалът и салфетката се плъзнаха на пода. Шоколадчето се шмугна под пейката. „Третата пречка“, каза Oliver. Selma седна насред бъркотията. Сега трябваше да погледне по-внимателно.

Selma събра вещите си и изглади салфетката на пода. Първо точките. После зелената завъртулка. Белият връх. ОБЛАЦИ. ЛАМПИ. Всичко беше там. Тя отвори книгата за звездите на картинката с хората далеч от градските светлини.

В края имаше малка планина над мъглата. Selma сложи пръст върху белия връх, а после върху картата на дядо. „Ако се качим там“, каза тя, „лампите ще останат под нас. И ако облаците също са ниско.“ Дядо Ленарт разглеждаше картата известно време. „Спокойно време и маркирана пътека. Става.“ Oliver подаде шоколадчето. „Аз ще нося термоса.“ Още една вечер, помисли си Selma. Тази вечер.

В последната вечер снегът скърцаше под три чифта ботуши. Selma вървеше първа по маркираната пътека и броеше червените кръстове по колчетата. Едно, две, три. Зад нея челникът на дядо осветяваше топъл кръг върху снега. Oliver носеше термоса толкова внимателно, че вървеше сякаш беше направен от стъкло.

„Стигнахме ли вече?“ попита той след пет кръста. „Още не“, каза Selma. „Но виж. Лампите са по-малки.“ Селцето блещукаше далеч долу, а облаците пълзяха покрай склона. Selma дръпна ципа чак до брадичката си. Още една вечер, помисли си тя, макар че сега това означаваше само още няколко крачки.

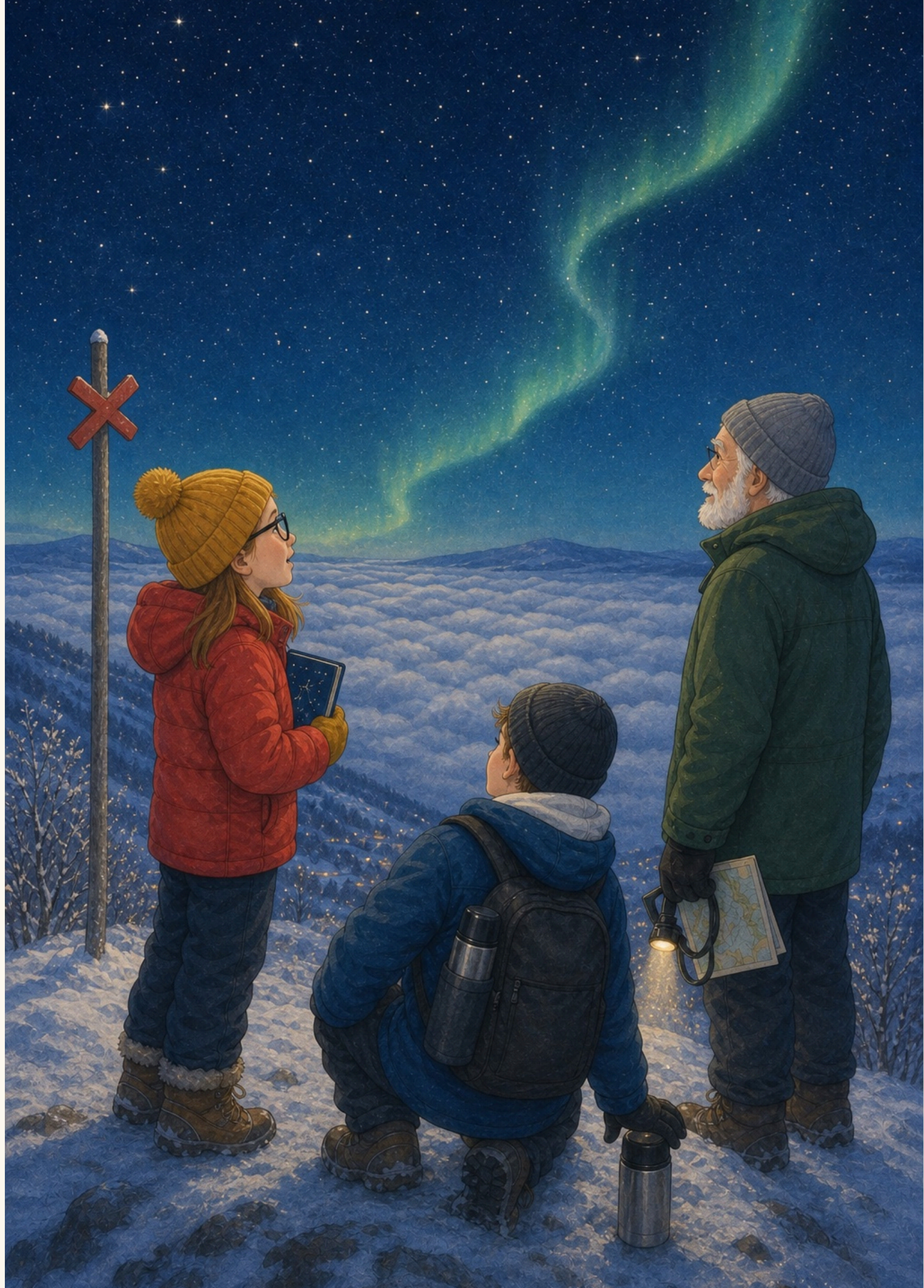

Дърветата ставаха по-ниски, по-рехави, а после свършиха. Пред тях голата планина се откриваше в светлината на челника. Вятърът дърпаше качулката на Selma и се опитваше да надникне към ушите ѝ. Тя направи три крачки, после още три.

Oliver спря при един камък, който стърчеше от снега. „Казах ти, че нищо няма да стане.“ Но не остави термоса. Дядо посочи към следващото меко било на планината. „Оттам ще виждаме над облачната покривка.“ Selma не погледна назад към дългия път. Тя посочи следващия червен кръст. „Първо дотам“, каза тя. „После до следващия.“

При последното колче изведнъж стана по-тихо. Облаците си останаха долу, меки и гъсти над селцето. Над Selma имаше звезди, повече от точките на салфетката ѝ и много по-ясни.

Дядо изгаси челника. Oliver остави термоса, без да тропне. „Аха“, прошепна той. Selma затаи дъх. Отначало виждаше само звездите. После зад планинския ръб се появи бледозелена ивица, тънка като линия от нейната химикалка. Тя се изви. Порасна. „Oliver“, каза Selma. „Гледай сега.“

Зелената линия се превърна в лента. Лентата се сгъваше и трепкаше, сякаш небето изтърсваше дълъг копринен шал. Светна още една лента. После зелено затанцува по цялото небе, високо над облаците и лампите.

Отначало никой не каза нищо. Oliver свали едната си ръкавица и веднага си я сложи отново. „Истинско е“, прошепна той. Дядо наля горещ шоколад в три малки чашки. Selma стоеше между тях и следеше зелените дъги, докато вратът ѝ се измори. Над тях северното сияние се сгъна още веднъж, още по-далеч през звездите.

Шоколадчето ставаше все по-малко и по-малко. Първо изчезнаха ъгълчетата, после последните квадратчета. Oliver намери трохичка в ръкавицата си и изяде и нея. Термосът олекваше, докато зелената светлина продължаваше да се вие по тъмното небе.

Selma извади салфетката. На нея бяха точките, завъртулката, белият връх, ОБЛАЦИ и ЛАМПИ. Тя нарисува три малки фигурки на една планина и голяма зелена лента над тях. „Може ли да нарисувам още една звезда?“ попита Oliver. Selma му подаде химикалката.

Selma и северното сияние

Selma, по-големият ѝ брат Oliver и дядо Ленарт пътуват с нощен влак до планината, за да видят северното сияние. Облаци, лампи и растяща бъркотия се изпречват на пътя им, докато Selma не поглежда собствените си малки следи по нов начин.

bg-bg.sagatilldig.se